

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Laura Nowlin
IF HE HAD BEEN WITH ME

Copyright © Laura Nowlin, 2013, 2019
Serbian edition published by arrangement with Illustrata Agency
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05380-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Lora Naulin

Da je bio
sa mnom

Prevela Jelena Stanković

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2024.

*Za mog supruga Roberta; bez tebe ne bih umela
da napišem priču o pravoj ljubavi.*

JEDAN

Nisam bila sa Finijem te avgustovske noći, ali je mašta uklesala tu sliku u moj um kao da je u pitanju sećanje.

Padala je kiša, naravno, a on je zajedno sa svojom devojkom Silvi Vajthaus klizio kroz kišu crvenim autom koji mu je otac poklonio za šesnaesti rođendan. Fini će za nekoliko nedelja napuniti devetnaest.

Raspravljali su se. Niko nikada ne pominje o čemu su se raspravljali. Po mišljenjima ostalih, to nije važno za priču. Ali oni i ne znaju da postoji druga priča. Priča koja se šunja negde između činjenica one koju vide. Ono što oni ne znaju, uzrok rasprave, od suštinskog je značaja za priču o meni.

Vidim i sada – klizavi i mokri putevi, bleštava svetla sirena na kolima hitne pomoći i policije koja prodiru kroz tamu i upozoravaju prolaznike: ovde se dogodila katastrofa, molimo vas da vozite oprezno. Vidim Silvi, koja sedi postrance na zadnjem sedištu policijskog auta i cupka po mokrom asfaltu dok govori. Ne mogu da je čujem, ali je vidim kako priča o uzrocima rasprave i znam, znam, znam, znam. Da je bio sa mnom, sve bi bilo drugačije.

Vidim ih u autu pre udesa – jak pljusak, svet i put mokri i klizavi kao da ih je neko podmazao za njihov dolazak. Nesrećnim slučajem su zajedno i plutaju kroz noć dok se raspravljaju. Fini se mršti. Nije usredsređen. Ne razmišlja o kiši, ni autu, niti mokrom putu pod njim. Razmišlja o raspravi sa Silvi. Razmišlja o uzroku rasprave, a

auto najednom beži udesno, trzajući ga iz misli. Zamišljam kako Silvi vrišti, a on pokušava da vrati autu pravac okrenuvši volan prejako.

Fini je zakačio pojas. Čist je. Silvi je ta koja ga nije zakačila. Prilikom sudara izleće kroz vetrobran pravo u noć, ali, potpuno neverovatno i čudesno, prolazi samo sa ogrebotinama na rukama i licu. Iako je bilo ovako, teško je to zamisliti, toliko teško da čak ni ja ne mogu prizvati ovu sliku. Jedino što vidim je trenutak nakon udara, njen bestežinski polet dok joj ruke mlataraju kao u usporenom snimku, pomalo krvavu i sada pokislu kosu koja leprša iza nje kao da je sirena, usne koje su panično oblikovale slovo O, tamnu i vlažnu noć koja okružuje njenu savršenu figuru.

Silvi se najednom ponovo nalazi na planeti Zemlji. Snažno i glasno udara o put i gubi svest.

Leži sklupčana na putu. Fini je netaknut. Teško diše i zapanjeno pilji u noć. Ovo je njegov trenutak bestežinskog poleta. Um mu je prazan. Ne oseća ništa, ne razmišlja ni o čemu; samo postoji, savršen i nepovređen. Čak i ne čuje kišu.

Ostani. Šapućem mu. *Ostani u autu. Ostani u tom trenutku.* Ali on to, naravno, ne čini.

DVA

Fineas Smit je teta Andželinin sin. Teta Andželina mi nije tetka; ona je mamina najbolja drugarica još od mladih dana – i naša komšinicica. Naše majke su tog proleća i leta pre mnogo godina bile trudne istovremeno. Moja majka je uradila sve propisno, bila je udata za dečka iz srednje škole već više od godinu dana, a fotografije sa venčanja bile su rasute svuda po kući sa ograđenim dvorištem. Moj otac nikad nije bio – nikad nije – kod kuće zbog posla, ali majci to nije

smetalo; imala je Andželinu. Andželina je bila u drugom stanju sa ljubavnikom. Bio je oženjen, bogat i prestar za nju. Takođe je odbijao da prizna da je dete njegovo. Tek će DNK uzorak, obavljen po sudskom nalogu nekoliko nedelja nakon Fineasovog rođenja, naterati njegovog oca da učini časnu stvar – da kupi teta Andželini kuću pored mamine i da se nakon svakog potpisanog mesečnog čeka pretvara da ona i beba ne postoje narednih tridesetak dana.

Moja majka nije radila, a teta Andželina je predavala likovno u Osnovnoj školi „Voukt“ preko puta svog stana, pa su uvek imale slobodno leto na raspolaganju. Pričale su nam kako bi teta Andželina tokom njihovih trudnoća leti šetala od svog duplexa u Čerč stritu – sa stomakom do zuba koji kao da joj je pokazivao put – do naše velike viktorijanske kuće u Elizabet stritu, a onda bi provele čitav dan na tremu iza kuće sa nogama podignutim na gelendere. Pile bi limunadu ili ledeni čaj i odlazile unutra samo po podne kako bi gledale seriju *Volim Lusi*. Sedele bi jedna kraj druge kako bismo Fini i ja mogli da šutiramo jedno drugo poput blizanaca.

Tog leta napravile su mnoštvo planova za nas.

Fineas je rođen prvi, dvadeset prvog septembra. Nedelju dana kasnije, verovatno zato što mi je nedostajalo šutiranje, na svet sam došla i ja.

U septembru će vam ljudi reći kako im je jesen omiljeno godišnje doba. To vam neće reći tokom ostatka godine. Ljudi zaboravljaju da je septembar zapravo letnji mesec. U Sent Luisu bi to trebalo da bude očigledno. Krošnje su i dalje zelene i još je toplo, no ljudi ipak na vrata kače nasmejana strašila. A kada vreme i lišće zaista počnu da se menjaju krajem oktobra, ovi su već umorni od jeseni i razmišljaju o Božiću. Nikada ne zastanu; nikada se ne pitaju da li već imaju sve.

Majka me je nazvala Otum*. Ljudi mi uvek kažu: „Jao, što je lepo“, a onda kao da zaborave na ime i kao da ne shvataju značenje koje bi ova reč trebalo da ima da ima, nijanse crvene, promene i smrti.

Fineas je razumeo moje ime i pre mene. Moje ime je imalo ono što njegovo nije, vezu, značenje, istoriju. Iznenadilo me je njegovo razočaranje kada smo u četvrtom razredu prolazili kroz knjige dečjih imena. Njegovo ime je u svakoj knjizi imalo drugačije značenje i poreklo: zmija, nubijsko, proročanstvo, hebrejsko, arapsko, nepoznato. Moje ime je značilo upravo to što znači; nije bilo ničega novog za otkrivanje. Smatrala sam da ime neznanog porekla i značenja ne može razočarati. Tada nisam razumela da dečak bez oca čezne za poreklom i značenjem.

Godinama nisam razumela mnogo toga o njemu, ali naravno, naravno, naravno da sada sve ima smisla.

Odrasli smo u Fergusonu: gradiću nadomak Sent Luisa, izrađenom od viktorijanskih kuća, starih crkava od opeke i šarolikog centra ispunjenog radnjama koje su nasledivale generacije porodica. Reklo bi se da smo imali srećno detinjstvo.

Bila sam luckasta i pomalo čudna, pa nisam imala drugih prijatelja osim Finija. Mogao je da ima druge dobre drugare da je želeo; sport mu je išao od ruke i nije bio nimalo čudan. Bio je sladak, stidljiv i svi su ga voleli. Devojčice su bile zaljubljene u njega. Dečaci su ga prvi birali u sali za fizičko. Nastavnici su ga prozivali za tačne odgovore.

Ja sam želela da učim o suđenju vešticama iz Sejlama na istoriji. Čitala sam knjige ispod stola na časovima i odbijala da jedem donji levi ćošak sendviča. Verovala sam da su kljunari samo proizvod vladine zavere. Nisam umela da okrećem kolica za kupovinu, niti

---

* Engl.: *Autumn* – jesen. (Prim. prev.)

da šutiram, udarim ili serviram bilo kakvu loptu. U trećem razredu izjavila sam da sam feministkinja. Za vreme Nedelje poslova u petom razredu rekla sam odeljenju i nastavnici da želim da se preselim u Njujork, nosim crne rolke i sedim po čitav dan u kaficima, gde ću samo razmišljati i smišljati priče u glavi.

Nastavnica Morgansen je nakon trenutka iznenađenosti napisala *honorarna spisateljica* ispod moje nasmejane polaroid fotografije, koju je onda okačila na zid pokraj budućih nastavnika i fudbalskih zvezda. Nakon kratke konsultacije složila sam se da je ovo zanimanje dovoljno približno. Mislim da joj je bilo drago što mi je pronašla nešto, ali se nekad pitam da li bi joj toliko stalo da sam bila ružna koliko i čudna.

Otkako znam za sebe, ljudi mi govore da sam lepa. Više odrasli nego deca. Govorili bi mi to kada bi me upoznali; šaputali bi među sobom, misleći da ih ne čujem. To je postala činjenica koju sam znala o sebi, kao što sam znala da mi je srednje ime Rouz, ili da sam leporuka: bila sam lepa.

To mi i nije donelo mnogo dobrog. Odrasli su mislili da jeste, ili barem da bi trebalo, ali je moja dečja lepota donosila više zadovoljstva njima nego meni.

Za drugu decu je ono što me je definisalo bila druga karakteristika koju sam prihvatila – činjenica da sam *čudna*.

Nikada nisam pokušavala da budem čudna i mrzela sam što me gledaju na taj način. Kao da sam rođena bez sposobnosti da shvatim da li su stvari koje ću izgovoriti ili učiniti neobične, te nisam imala kuda osim da jednostavno budem svoja. To što sam „lepa“ nije mi donosilo neku utehu.

Fini mi je bio odan; suprotstavljao se svakome ko se usudio da me kinji, opominjao sve koji su me prekorevali i uvek me prvu birao za svoju ekipu.

Svima je bilo jasno da pripadam Finiju i da smo uvek zajedno. Ostala deca iz razreda prihvatila su ovaj neobični spoj i većina me je ostavljala na miru. I bila sam srećna: imala sam Finija.

Retko smo bili razdvojeni. Tokom odmora sedela sam na brdašcu i čitala dok je Fini igrao kikbol sa drugim dečacima na terenu. Radili smo sve grupne projekte zajedno. Zajedno smo odlazili kući i sakupljali slatkiše za Noć veštica. Radili smo sav domaći jedno kraj drugog za mojim kuhinjskim stolom. Budući da je moj otac često bio odsutan, Majke su redovno zvale jedna drugu na večere. Prolazile su i čitave nedelje tokom kojih smo se Fini i ja razdvajali samo kada odemo na spavanje, a čak smo i tada razmišljali kako nismo daleko jedno od drugog.

Moje sećanje na detinjstvo uvek započinje letom. Vidim razigranu svetlost i zeleno lišće. Fini i ja krijemo se u žbunju ili na drveću. Jesen predstavlja naše rođendane, zajednički odlazak u školu i prodor one zlatne svetlosti. Njegova majka i on provode Božiće kod nas. Moj otac se pojavljuje. Njegov otac mu šalje skup i nedokučiv poklon. Set za hemiju. Ručno rađene rukavice za golf. Fini sleže ramenima i odlaže ih u stranu. Zima je bleštavilo bele i hladnih ruku u džepovima. Fini me spasava od drugih koji me gađaju grudvama. Sankamo se ili ostajemo unutra. Proleće je bledozelena slika u kojoj sedim na tribinama i gledam kako Fini igra fudbal.

Sve to vreme je u mom umu predstavljalo Pre.

TRI

Hodam prema autobuskom stajalištu sa cegerom za knjige prebačenim preko ramena. Nekoliko klinaca već stoji u razbacanoj grupi, ali ne obraćaju pažnju jedni na druge. Spuštam pogled ka trotoaru.

Čizme su mi ofarbane srebrnim sprejom. Kosa i nokti su mi crni. Zastajem na čošku i pomeram se u stranu. Svi ćutimo.

Stajalište se nalazi na vrhu povećeg brda na Darst roudu. Fini i ja smo se nekada spuštali biciklima niz ovo brdo. Ja sam se uvek plašila. Fini nikada.

Posmatram druge klince na čošku iako se pravim da ne gledam. Ima nas sedmero. Neke prepoznajem iz viših, pa čak i nižih razreda osnovne škole; neke ne prepoznajem.

Danas mi je prvi dan srednje škole.

Ponovo obaram pogled i zurim u raspareni rub svoje crne haljine. Pre nedelju dana isekla sam čipku grickalicom. Majka kaže da se mogu oblačiti kako želim sve dok mi ocene ostanu iste. Mada još uvek nije shvatila da ove godine neću biti u grupi popularnih devojaka.

Saša i ja smo poslednjeg dana škole otišle u drogeriju i provele sat vremena birajući farbu za kosu. Želela je da svoju ofarbam u crveno zbog svog imena. Pomislila sam da je ideja bez veze, ali joj nisam to rekla; Saša mi je nakon nedavnog izbacivanja iz Klike bila jedina drugarica, zapravo jedini prijatelj.

„Hej“, govori neko. Svi podižu pogled. Fini stoji pokraj nas, sav visok, plav i skockan kao da ide na slikanje za katalog. Svi ponovo skreću pogled.

„Hej“, čujem glas jedne devojke. Stoji negde iza mene, pa ne mogu da je vidim. Trebalo je da se javim Finiju, ali sam trenutno isuviše nervozna da bih pričala.

Sinoć smo u njegovoj kući organizovali ono što Majke nazivaju poslednjim letnjim roštiljem. Dok su one pravile roštilj, ja sam sedela na tremu iza kuće i gledala Finija kako šutira fudbalsku loptu o ogradu. Razmišljala sam o kratkoj priči koju sam počela da pišem

prethodnog dana, pruživši prvu šansu gotičkoj romansi. Isplanirala sam veoma tragičan završetak i razmišljala o pojedinostima junakinjinih pehova dok sam ga gledala kako igra. Obratio mi se kad su nas poslale unutra po papirne tanjire.

„Pa, zašto si ofarbala kosu?“, pitao je.

„Nemam pojma“, rekla sam. Da me je neko pitao zašto Fini i ja više nismo prijatelji, rekla bih da se to desilo slučajno. Naše majke bi rekle da smo se jednostavno udaljili prethodnih nekoliko godina. Ne znam šta bi Fini rekao.

U osnovnoj školi prihvatili su nas kao neobičan par. U višim razredima bilo je čudno to što se i dalje družimo i u početku smo morali svima da objašnjavamo, ali smo onda počeli da se viđamo retko i objašnjenja je bilo sve manje i manje.

Moja neobičnost je nekim čudom postala prihvatljiva i tog prvog polugodišta sedmog razreda bila sam među popularnim devojkama. Nazvale smo svoju grupu Klika. Svakog dana smo ručale zajedno, a zatim odlazile u kupatilo da se očešljamo. Svake nedelje smo lakirale nokte istom bojom. Imale smo tajne nadimke i narukvice prijateljstva. Nisam navikla na divljenje, zavist ili prijateljice, a iako mi je Fini uvek bio dovoljan Pre, upijala sam svu ovu pažnju kao da sam je godinama bila žedna.

Fini se pridružio grupi momaka koji su pomalo izgledali kao štreberi iako ih niko zbog toga nije zadirkivao, pa sam mu obično mahala kad ga vidim u školi. Uvek mi je uzvraćao.

Pohađali smo različite predmete, što je značilo da smo imali različite domaće zadatke. Nakon par nedelja prestali smo da učimo zajedno, te sam ga viđala još manje. Popularnost je oduzimala mnogo vremena. Nakon škole su me zvale da navratim kako bismo gledale filmove dok jedne drugima pletemo kosu. Vikendima smo išle u kupovinu.

Da je bio sa mnom

Kada bih videla Finija, nismo imali mnogo zajedničkih tema. Svaki trenutak proveden u tišini predstavljao je još jednu ciglu u zidu koji se uzdizao između nas.

Nekako smo prestali da budemo prijatelji.

To nije bio izbor. Ne baš.

Gledam u srebrne čizme i pokidanu čipku kada se autobus zaustavlja. Svi kreću napred oborene glave. Bez reči ulazimo u autobus, u kojem *svi* pričaju. Iako nisam imala razloga da pomislim kako Saša neće biti tu, osećam nalet olakšanja kad je ugledam kako sedi negde u sredini autobusa. Nosi crnu majicu i ima debeli sloj ajlajnera.

„Ćao“, govorim dok sedam pokraj nje i spuštam ceger u krilo.

„Ćao“, odgovara. Budući da sam odbila da ofarbam kosu u crveno, ona je umesto mene ofarbala svoju u neprirodnu nijansu. Osmehujemo se jedna drugoj. Transformacija je odrađena. Donekle.

Znam *tačno* zašto se Saša i ja više nismo družile sa Aleksis Majers i ostalim devojkama.

Nisam se prijavila za navijački tim.

Planirala sam da se prijavim. Želela sam da budem navijačica. Želela sam da budem popularna i zabavljam se sa fudbalerom – u srednjoj školi Maklur je on bio popularniji od američkog fudbala – i radim sve ostalo što je bilo u skladu sa Klikom. Ali nisam uspela da smislim i sama izvedem nastup za prijavu, tako da je to bilo to.

Aleksis, Tejlor i Viktorija su upale u ekipu, ali Saša nije. Nismo bile zvanično izbačene iz Klike, ali su tokom užine pričale samo o navijačkom kampu i tome kako su starije devojke iz ekipe taaaaako fine.

Poslednjeg dana škole, Aleksis, Tejlor i Viktorija došle su na čas sa ispletenim kosama. Nisu nam rekle za dan pletenica. Uvek bismo istog dana nosile pletenice. Kada smo ih na pauzi za užinu pitale zašto nam ništa nisu pomenule, samo su se pogledale i zakikotale. Pretpostavila sam da su konačno shvatile istinu koju sam skrivala: bila sam Lepa devojka, ali nisam bila Popularna devojka. To je nešto drugo. Ja sam bila neobična. Zato sam odlučila da odustanem i ponovo budem Čudna devojka, a Saša je sledila moj primer.

Saša se u autobusu naginje prema meni i kaže: „Izgledaš kul.“

„I ti“, govorim joj. Okrećem glavu napred i ugledam devojku koja prolazi kroz autobus u crveno-plavoj uniformi. Plavi rep joj se njiše napred-nazad. I dalje osećam ubod odbačenosti dok gledam kako seda pokraj Finija. Do kraja meseca počće da se zabavljaju, a mama će mi reći da je Fini upoznao Silvi Vajthaus na treningu, gde je on igrao fudbal, a ona bila navijačica.

„Šta misliš da će drugi reći?“, pita Saša. Želim da joj kažem da prestane sa lupetanjem.

„Ne znam“, kažem.

ČETIRI

Prvih nekoliko dana Saša i ja ručamo same na mestu koje počinjem da zovem Stepenište prema ništavilu. Betonske stepenice spuštaju se iz prednjeg dvorišta prema polju prekrivenom korovom koji se ne koristi ni za šta.

Aleksis i ostale nose uniforme i keze se svaki put kad nas spaze, kao da ih naš novi izgled ugrožava. Za njihovim stolom sedi nova

devojka, Silvi iz Katoličke škole „Sent Džons“. Skoro svi prvaci su iz iste državne osnovne škole, ali je tu i šaćica nove katoličke dece čiji roditelji nisu mogli da priušte veće troškove privatne srednje škole. Ti učenici su od vrtića bili sa istim drugarima, te su sada bili izgubljeni i uplašeni u velikom moru Srednje škole „Maklur“. Prvih nekoliko dana je čudno zato što svi pokušavaju da im odrede položaj. A onda svi polako klize u nove saveze i formira se šablon koji će trajati do kraja godine, a možda i do kraja same srednje škole.

Saša je upoznala devojku iz „Sent Džonsa“ koja na istom lancu nosi raspeće i lobanju. Idu zajedno na časove fizičkog i trče jedna kraj druge nekoliko dana pre nego što je Saša poziva da sedi s nama. Zove se Bruk, a sa sobom dovodi i svog dečka Nou i rođaka Džejmija. Narednog dana pojavljuje se još ljudi – taj i taj prijatelj, neko sa nečijeg časa ko deluje kul. Ubrzo se na Stepeništu prema ništavilu okuplja čitava grupa. Neki odlaze nakon nekoliko dana i pronalaze nove grupe; nekoliko njih ostaje. Do kraja druge nedelje na Stepeništu ka ništavilu nastaje skup prijatelja.

U našoj grupi su četiri devojke i tri dečaka. Bruk i Noa su već zajedno i posvećeni su jedno drugom. Čak i liče sa onim smeđim kosama i pegama, a oboje skupe oči dok se smeju.

To znači da Saša, Endži i ja na raspolaganju imamo Džejmija i Aleksa. Endži, koja je plava i pomalo bucmašta, i dalje je zaljubljena u lika iz prethodne škole. Aleks ima lepe oči, ali je nizak i luckast, jedan od onih momaka koji su i dalje pomalo nezreli. Po tome kako ga gleda, vidim da mi je Saša konkurencija za Džejmija.

Osetila sam leptiriće u stomaku prvi put kad sam ugledala Džejmijevo lice; zelene oči su mu prekrivene neverovatno dugim trepavicama. Kosa mu je tamna, blago kovrdžava i razbarušena. Visok je, mršav i bled.

Džejmi je zanimljiv, zabavan i uvek nasmejan. Podseća me na Paka iz *Sna letnje noći*. Džejmi vodi druge momke u nestašluke koje devojke nasmejane posmatraju sa stepeništa. Igraju fudbal Brukinom cipelom, bacaju papirne loptice kroz otvorene prozore učionica i pevaju šaljivo, imitirajući školsku a kapela grupu. Džejmi baca glavu unazad i smeje se kada mu neki nestašluk pođe za rukom. Gledam ga i razmišljam o Petru Panu koji govori Vendi kako mora da grakće kad je zadovoljan.

Saša i ja na sebi svojstvene načine pokušavamo da privučemo Džejmijevu pažnju. Saša ga zadirkuje i pokazuje svoju pomalo muškobanjastu slatkoću. Za razliku od nje, ja sam suptilna i koketna. Ona silazi niz stepenice i učestvuje u muškim igrama. Ja se smejem njegovim šalama i lepećem trepavicama. Saša podiže ruku kako bi bacila pet. Ja navijam za njega sa stepeništa. Borimo se, ali nikada ne spotičemo jedna drugu. I Saša i ja znamo da moramo ostati prijateljice nakon ovoga.

Polako, ali nekako i iznenadno zato što se sve odvija u samo nekoliko dana, stičem prednost nad Sašom. Napravila je nekoliko hrabrih poteza u proteklih nekoliko odmora za užinu, ali postaje jasno da se Džejmi sada udvara meni. Sedi pokraj mene na stepenicama. Nudi mi svoj pomfrit. Golica me. Osmehuje mi se dok sa ostalima igra cipelku, a meni stomak zatreperi. *Džejmi. Džejmi. Džejms. Džejmi.*

Jednog ponedeljka po podne, Džejmi na Stepeništu prema ništavilu odlučuje da me uhvati za ruku, kao da je već odavno jasno da ta ruka pripada njemu, a svi ostali se ponašaju kao da se ništa nije desilo. Držim ga za ruku i piljim u betonske stepenice kako bih sakrila široki osmeh i osećanja. U sebi osećam da drhtim; spolja se ponašam opušteno, kao i on. Naravno da smo zajedno, naravno. Naravno.

Da je bio sa mnom

Tog dana me Aleksis i ostali gledaju zaintrigirano dok prolazim pokraj njih sa Džejmijem, a zatim se okreću kao da ih nije briga. Ali mora da su primetili. Ne može se poreći da je prelep. Džejmi je tamnokosi Adonis, gotski princ. A sada je moj.

P E T

Džejmi želi da odemo korak dalje, a ja mu govorim da nisam spremna. Zajedno smo od treće nedelje škole, ali tek je krenuo novembar i čudi me što već razgovaramo o ovome. Pre nekoliko dana mi je preko telefona rekao da me voli; rekla sam da još uvek nisam spremna da odgovorim, a sada se, dok ležim kraj njega i zurim u plafon, pitam da li mi je to rekao zbog ovoga.

„Dobro“, govori i uzima me za ruku.

I dalje smo obučeni, neobično uniformisani u stilu naše grupe. Nismo bili gotičari, niti hipsteri, jednostavno drugačiji. Devojke se farbaju u neprirodne nijanse, a momci se trude da izgledaju kao da su upravo ustali iz kreveta. Svi nosimo čizme i grizemo nokte. Znam da se jednostavno uklapamo na drugi način, ali nikada nisam ovo izgovorila naglas. Našu grupu spaja zajednički stav da smo drugačiji – i stoga nekako bolji – od ostalih „normalnih“ učenika. A pogotovu bolji od popularne grupe.

Pošto sam iskusila srednju školu, nemam želju da budem jedna od onih devojaka sa konjskim repovima i kariranim suknjama. Pre srećna sam što konačno mogu biti svoja, pa čak i ako to i dalje podrazumeva određenu ograničenost. Neobičnost je za moje prijatelje dobra stvar, sve dok sam neobična na isti način kao i oni.

„Kuća ti je baš čudna“, kaže Džejmi.

Okrećem se i gledam ga. Ovo je prvi put da je video unutrašnjost moje kuće. Roditelji su na jesenjem festivalu koji organizuje tatina firma. Džejsmi se razboleo uoči moje rođendanske žurke, a mama me i dalje nije ubedila da ga dovedem na večeru.

„Kako to misliš?“, pitam.

„Tako je savršena“, govori. „Čak i tvoja soba.“ Ovo nije kompliment.

Osvrćem se i posmatram zidove okrećene u boju lavande i nameštaj od pruća. Sležem ramenima.

„Mama ju je uredila“, govorim, pomalo slagavši. Uređivala je ostatak kuće, koji je savršen baš kao i ona. Sve se uklapa; sve je pažljivo upakovano. Moglo bi se naći u časopisu za enterijer, zajedno sa mojom majkom, koja sedi besprekorno sređena za kuhinjskim stolom na kojem se nalazi vaza sa belim lalama i pretvara se da čita novine. Zajedno smo uredile moju sobu. Ja bih u časopisu nosila uniformu navijačica. Smešila bih se.

„Trebalo da okačiš neki poster“, govori Džejsmi. Okrećem se na bok i naslanjam glavom na njegovo rame. Pomišljam kako je lep i zgodan na onaj klasičan način, taman i visok. Kaže da želi da probuši obrvu, ali ga ubeđujem da to ne čini.

„Da, verovatno hoću“, govorim. Džejsmi mi se stvarno dopada, iako još uvek nisam sigurna da li ga volim. Pametan je, vrcav i vođa naše grupe. Dok sam s njim, niko me neće ponovo izbaciti. Stavljajući ruku na moj potiljak i mrsi prste u moju kosu.

„Volim te, Otum“, kaže. Dole se čuje lupnjava vratima. Oboje se uspravljamo. „Je li to tvoja mama?“, pita. Ne bi trebalo da budem sama u kući sa Džejsmijem, pogotovu zato što ga moji roditelji još uvek nisu upoznali. I dalje me čudi što je uspeo da me ubedi da ga pustim da navrati. Gledam u sat. Ne bi trebalo da se vrate još nekoliko sati. Mašem glavom.

„Verovatno je Fini“, kažem.